

nud, oh auulik herra, kuidas teie ial arro
 saaksite sest rõmusest, mis tundsin siis, kui
 omma kaddund näht kotta, ni täis kui olli
 olnud, seält jälle leidsin. Selle arwamatta
 rõmo ja õnne pärast, mis nüüd tundsin,
 nähti se rahhakat kahhemõrra ni raske,
 kui enne olli olnud, ja sure õiskamisega
 küssendasin: Oh Jummal, Jummal! kuis
 ial ollen sinno helde armo wäärt! Sago
 sind tubhat ja tubhat ja tubhat korda tän-
 natud! — Nähha pärast ei sünni küll
 mitte ülle wägga suurt rõmo tunda, nenda
 kui kirriko õppetaja weel hiljaste omma
 jutlusse sees meid maenitses; agga ees meie
 ei olle ikka nõdrad lomad, ja seks pean
 küll tunnistama, et need kallid jutlusse san-
 nad sel korral ei tulnud ei polegi minno
 mele, waid et ei olnud muud mõttid
 minno süddames, kui ikka ueste Jumma-
 lat tänada se leitud rahha eest. — „Siis
 kallast wissiste kohhe tee peäl taggasi,
 ütles moisa herra, „et saaksid omma uut

kübarat kätte! — Ei, aus herra; hak-
 katuses nõudsin küll ka seddasamma;
 agga pärast sain selle mõtte peäle, et sed-
 da ei olnud ehk mitte nenda Jummal
 tahtmist mõda; waid sest et olin sedda
 rahha korral kaddund, pididi ehk minnule
 täheks sama, sedda rahha ühhe tarwi-
 lusema asja pärast hoida. Ees wanna
 kübarat sünniks weel suggogi naese läb-
 bi parrandada. Misuggused mõtted jäid
 minno seltsimehheks senni kui koio sain.
 Seal wõttis teine suur rõdm mind wästo,
 olgo ka, et ei keddagi minno ommadest
 ei tulnud, sedda uut rõmo minnule kulu-
 tamatta. Tubba olli üsna tühhi kui
 sisse astusin. Keik, naene ja lapsed, su-
 remad ja pissemad, ka se keige wätim,
 kes alles emma sülles, puhhas ollid reie-
 alluses se ainsa lehma ümber korjatud,
 mis ennamiste meid toidab, ja mis kolmest
 nädalast sadik ni haige olli olnud, et iggal
 hommikul kartsiwe, tedda surnuks ette